

Dilluns XV de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 10,34--11,1): En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No us penseu que hagi vingut a portar la pau a la terra. No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. He vingut a desunir el fill i el pare, la filla i la mare, la nora i la sogra. Els enemics de cadascú seran la gent de casa seva.

»Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà. Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes. Qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos. I tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Quan Jesús hagué acabat de donar aquestes instruccions als seus dotze deixebles, se'n va anar a ensenyar i a predicar per aquelles poblacions.

«Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi»

Mn. Valentí ALONSO i Roig
(Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús ens ofereix una barreja explosiva de recomanacions; és com un d'aquells banquets, tan de moda, on els plats són petites “tapes” per assaborir. Es tracta de consells profunds i molt durs de pair, adreçats als seus deixebles en el centre del seu procés de formació i preparació missionera (cf. Mt 11,1). Hem de contemplar el text

per blocs separats per poder-los tastar.

Jesús comença a fer saber l'efecte del seu ensenyament. Més enllà dels efectes positius que són evidents en l'actuar del Senyor, l'Evangeli evoca els contratemps i els efectes secundaris de la predicació: «Els enemics de cadascú seran els mateixos de casa seva» (Mt 10,36). Aquesta és la paradoxa de viure la fe: la possibilitat d'enfrontar-nos, fins i tot amb els més pròxims, quan no entenem qui és Jesús, el Senyor, i no el percebem com el Mestre de la comunió.

En un segon moment, Jesús demana d'ocupar el lloc principal en la nostra escala d'estimació: «Qui estima el pare o la mare més que a mi...» (Mt 10,37), «qui estima els fills més que a mi...» (Mt 10,37). D'aquesta manera, ens proposa deixar-nos acompanyar per Ell com a presència de Déu, ja que «qui m'acull a mi acull el qui m'ha enviat» (Mt 10,40). L'efecte de viure acompanyats del Senyor, acollit a casa nostra, és gaudir de la recompensa dels profetes i dels justos, perquè hem rebut un profeta i un just.

La recomanació del Mestre acaba valorant els petits gestos d'ajuda i suport a aquells qui viuen acompanyats del Senyor, als seus deixebles, que som tots els cristians. «I tothom que doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble...» (Mt 10,42). D'aquest consell en neix una responsabilitat: quan tractem amb el proïsme, cal ésser molt conscients que aquell que viu amb el Senyor, sigui qui sigui, ha de ser tractat com el tractaríem a Ell. Diu sant Joan Crisòstom: «Si l'amor estigués escampat per tot arreu, naixerien d'ell una infinitat de béns».